

*Osudy rade
Ravenelaiscov*

IKAR

LISA
KLEYPASOVÁ

*Diabol
v prestrajeni*

LISA
KLEYPASOVÁ

*Diabol
v prestražení*

Preložila Denisa Jahičová

IKAR

Lisa Kleypas
DEVIL IN DISGUISE

Copyright © 2021 by Lisa Kleypas
All rights reserved.
Translation © 2022 by Denisa Jahičová
Cover design © by Patricia Barrow
Cover art © by Alan Ayers
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8673-3

*Venujem úžasnej Eloise Jamesovej,
ktorá mi pomohla prežiť rok 2020.
Vďaka ti, drahá priateľka!*

S láskou L. K.

Kapitola 1

Londýn 1880

„MacRae je nahnevaný ako medveď v klepci,“ vyhlásil Luke Marsden, keď vstúpil do kancelárie. „Ak si nikdy nebola v blízkosti rozvášneného Škóta, radšej sa priprav na poriadnu dávku šťavnatých vulgarizmov.“

Lady Merritt Sterlingová zdvihla zrak od stola a slabo sa usmiala. Na jej brata bol pekný pohľad, mal vetrom rozviate tmavé vlasy a bledé líca vyštípané od sychravého jesenného vzduchu. Rovnako ako ostatné potomstvo Marsdenovcov, aj Luke zdedil po matke pekné, elegantné črty. Merritt, na druhej strane, bola jedinou zo šiestich súrodencov, ktorá nenarástla do výšky a bola skôr plnoštíhla.

„Strávila som takmer tri roky riadením prepravnej firmy,“ podotkla. „Po toľkom čase strávenom v spoločnosti robotníkov v prístave ma už nemôže nič prekvapiť.“

„Možno nie,“ pripustil Luke, „ale Škóti majú zvláštny dar nadávať. Na Cambridgei som mal kamaráta, ktorý poznal aspoň tucet rôznych výrazov pre semenníky.“

Merritt sa usmiala. Na Lukovi, najmladšom z troch bratov, sa jej najviac páčilo, že ju nikdy nechránil pred vulgarizmami ani s ňou nezaobchádzal ako s krehkou kvetinkou. To bol okrem iného dôvod, prečo ho požiadala, aby riadil prepravnú spoločnosť po jej zosnulom manželovi, keď ho naučila základy. Ponuku bez váhania prijal. Ako tretí syn grófa mal obmedzené možnosti a, ako poznamenal, človek si

nemôže zarobiť na živobytie vysedávaním ako na malebnom obražku.

„Skôr než uvedieš pána MacRaea dovnútra,“ pokračovala Merritt, „mohol by si mi prezradiť, prečo sa hnevá.“

„Predovšetkým loď, ktorú si prenajal, mala doviezť jeho náklad priamo do nášho skladu. Prístavné orgány ju poslali preč, lebo všetky kotviská boli plné. Takže z nej práve vyložili náklad šesť a pol kilometra odtiaľto vo vnútrozemí, v Deptford Buoy.“

„To je zvyčajný postup,“ podotkla Merritt.

„Áno, no toto nie je zvyčajný náklad.“

Zamračila sa. „Nie je to dodávka dreva?“

Luke pokrútil hlavou. „Whisky. Dvadsaťpäťtisíc galónov mimoriadne cennej jednosladovej whisky z Islayu, ešte pod colnou uzáverou. Začali ju sem priväzať na nákladných riečnych člnoch, ale vraj potrvá tri dni, kým sa všetky sudy dostanú do skladu.“

Merritt sa zachmúrila ešte väčšmi. „Panebože, veď whisky v záruke nemôže stáť tri dni v Deptford Buoy!“

„To nie je všetko,“ pokračoval Luke, „stala sa nehoda.“

Oči sa jej rozšírili. „Aká nehoda?“

„Sud s whisky skĺzol zo zdvíhacieho zariadenia, rozbil sa o strechu prekladiska a celý sa vylial na MacRaea. Najradšej by niekoho zabil – preto som ho priviedol k tebe.“

Napriek obavám Merritt vyprskla do smiechu. „Luke Marsden, plánuješ sa schovať za moje sukne, keď sa postavím veľkému zlému Škótovi?“

„Rozhodne,“ odvetil bez zaváhania. „Veď ich máš rada, veľkých a zlých.“

Zdvihla obočie. „Čo to, preboha, splietaš?“

„Rada upokojuješ ľudí, s ktorými sa ťažko vychádza. Vieš byť sladká ako med.“

Merritt si pobavene oprela bradu o ruku. „Tak ho privied, nech mu ho trochu natriem okolo úst.“

Nebola pravda, že by rada upokojovala ľudí, s ktorými sa ťažko vychádza, ale rozhodne rada upokojovala situáciu, keď mohla. Ako najstaršia zo šiestich detí bola vždy tou, ktorá urovnávala hádky medzi súrodencami alebo vymýšľala hry v dome počas daždivých dní. Viac ráz zorganizovala polnočný nájazd na komoru alebo rozprávala súrodencom príbehy, keď sa po večierke vkradli do jej izby.

Pretriedila úhľadnú kopu spisov na svojom stole a našla ten s nápisom MacRaeov liehovar.

Krátko predtým, ako jej manžel Joshua zomrel, uzavrel s MacRaeom dohodu o skladovaní liehu v Anglicku. Porozprával jej o svojom stretnutí so Škótom, ktorý bol v Londýne prvý raz.

„Ach, musíš ho pozvať na večeru,“ zvolala Merritt, ktorá nezniesla pomyslenie, že cudzinec má byť sám na neznáмом mieste.

„Pozval som ho,“ odvetil Joshua s typickým americkým prízvukom. „Poďakoval za pozvanie, ale odmietol.“

„Prečo?“

„MacRae je trochu drsný. Vyrastal na odľahlom ostrove pri škótskom západnom pobreží. Predpokladám, že vyhládka stretnutia s dcérou grófa je preňho zdrvivúca.“

„Toho sa nemusí obávať,“ namietla Merritt. „Vieš, že moja rodina nie je takmer vôbec kultivovaná!“

Joshua však odpovedal, že jej definícia pojmu „takmer vôbec kultivovaný“ sa líši od definície škótskeho vidiečana, a MacRaeovi bude oveľa príjemnejšie, ak ho nechajú napospas vlastným záujmom.

Merritt ani vo sne nenapadlo, že keď sa s Keirom MacRaeom konečne stretnú, Joshua tu už nebude a ona bude viesť Sterling Enterprises.

Brat prišiel k dverám a zastal na prahu. „Tadiaľto, prosím,“ povedal niekomu pred miestnosťou, „predstavím vás a potom...“

Keir MacRae vtrhol do kancelárie ako prírodný živel, prešiel okolo Luka a zastavil sa na druhej strane Merrittinho stola.

Luke sa so zlomyselným pohľadom oprel o zárubňu a zložil si ruky na hrudi. „Na druhej strane,“ utrúsil len tak do vetra, „načo strácať čas predstavovaním?“

Merritt pobavene hľadela na veľkého, nazlosteného Škóta. Bol to neobyčajný pohľad – viac ako meter osemdesiat svalov a šliach v tenkej mokrej košeli a nohaviciach, ktoré sa mu lepili na kožu. Podráždene sa zachvel, takmer určite z chladu vyparujúceho sa alkoholu. Zamračil sa a zložil si baretku, čím odhalil dlhú strapatú hrivu. Dávno by sa mu patrilo ostríhať. Husté vlny mali krásny chladný jantárový odtieň a boli popretkávané svetlými zlatými prameňmi.

Napriek zanedbanému vzhľadu bol pekný. Veľmi pekný. Bystré modré oči vyžarovali múdrosť samotného diabla, lícne kosti mal vysoké, nos rovný a výrazný. Líniu čeluste mu zakrývali zlatohnedé chlpy – možno sa pod nimi skrýva nevýrazná brada? Nevedela to posúdiť. Bez ohľadu na to bol ohromujúci.

Merritt si nemyslela, že niekde žije muž, ktorý by ju takto ohúrili. Koniec koncov bola sebavedomá a svetaskúsená žena. Nemohla však ignorovať rumenec stúpajúci jej do líc aj do výstrihu šiat. Ani to, ako sa jej rozbúšilo srdce – ako nešikovnému lupičovi, ktorý šliape po kvetoch v záhone.

„Chcem sa rozprávať s niekým zodpovedným,“ ozval sa stroho.

„To som ja,“ usmiala sa Merritt rýchlo a obišla stôl. „Lady Merritt Sterlingová, k vašim službám.“ Ponúkla mu ruku.

MacRae reagoval pomaly. Zovrel jej prsty, tie jeho boli chladné a trochu drsné.

Pri tom dotyku sa jej postavili chlípky na zátylku a cítila, ako sa jej v žalúdku rozlieva príjemný pocit.

„Úprimnú sústrasť,“ zamrmlal chrapľavo a pustil jej ruku. „Váš manžel bol dobrý človek.“

„Ďakujem.“ Nadýchla sa, aby sa trochu upokojila. „Pán MacRae, je mi veľmi ľúto, aké problémy vás postretli pri preprave tovaru. Predložím papiere, aby vás oslobodili od poplatkov za vylodenie a použitie prístaviska, a Sterling Enterprises zaplatí výdavky za preklad tovaru. V budúcnosti sa postarám o to, aby bolo v deň, keď má byť vaša zásielka prepravená, rezervované miesto v kotvisku.“

„Ak ma vytlačia z podnikania, žiadne poondiate budúce zásielky nebudú,“ zakľal MacRae. „Poverenec pre spotrebnú daň tvrdí, že každý sud whisky, ktorý nedodám do skladu do polnoci, už nebude pod colnou uzáverou a mám zaň okamžite zaplatiť clo.“

„Čože?“ Merritt vrhla pobúrený pohľad na brata, ktorý pokrčil plecami a pokrútil hlavou na znak toho, že o ničom nevie. Toto bola smrteľne vážna záležitosť. Vládne nariadenia o skladovaní whisky pod colnou uzáverou sa prísne dodržiavali a za ich porušenie hrozili vysoké tresty. Jej spoločnosti by to ublížilo a pre MacRaeov liehovar by to mohlo mať katastrofálne následky.

„Nie,“ odvetila rozhodne, „to sa nestane.“ Vrátila sa za stôl, sadla si na stoličku a rýchlo roztriedila hromadu povolení, potvrdení a formulárov o spotrebnej dani. „Luke,“ oslovila brata, „whisky sa sem musí čo najrýchlejšie dopraviť z Deptford Buoys. Presvedčím poverenca pre spotrebnú daň, aby nám dal čas aspoň do zajtrajšieho poludnia. Boh vie, že nám to dlhuje po láskavostiach, ktoré sme mu v minulosti preukázali.“

„Zvládneme to v takom krátkom čase?“ zháčil sa Luke.

„Budeme musieť. Zíde sa každý nákladný riečny čln a ľahšie plavidlo, ktoré si môžeme prenajať, a každý schopný muž...“

„Nie tak rýchlo,“ skočil jej do reči MacRae, mocne udlrel dlaniami po stole a naklonil sa nadeň.

Merritt sa pri tom zvuku preľakla a pozrela mu do tváre. Jeho oči mali prenikavý odtieň ľadovej modrej s nepatrný-

mi vejárikmi vrások vo vonkajších kútikoch – od smiechu, slnka a ostrých veterných dní.

„Áno, pán MacRae?“ podarilo sa jej zo seba dostať.

„Tie vaše nemehlá práve rozliali stodevät galónov whisky po prístavnom móle a dosť aj na mňa. Nech ma radšej trafi šľak, než aby som im dovolil pohnojiť zvyšok.“

„To neboli naše nemehlá,“ namietol Luke. „Boli to robotníci na nákladnom člne.“

Merritt sa zdalo, akoby bratov hlas prichádzal z iného poschodia budovy. Jediné, na čo sa dokázala sústrediť, bol veľký urastený chlap pred ňou.

Rob si svoju prácu, zahriakla sa prísne a s námahou odtrhla pohľad od MacRaea. Prihovorila sa bratovi a dúfala, že to znie profesionálne: „Luke, odteraz na plošinu zdvíhacieho žeriavu nevkročí žiadny robotník.“ Obrátila sa späť k MacRaeovi. „Moji zamestnanci majú skúsenosti s manipuláciou s cenným nákladom,“ ubezpečila ho. „Len oni budú môcť naložiť vašu whisky na žeriav a uskladniť ju v sklade. Už nijaké nehody – máte moje slovo.“

„Ako si môžete byť istá?“ MacRae posmešne zdvihol obočie. „Budete tu operáciu riadiť vy?“

Spôsob, akým sa to pýtal, sarkazmus zabalený do hodvábu, v nej vyvolal čudný záchvev poznania, akoby ho už niekedy počula hovoriť presne takýmto tónom. Čo nebolo možné, keďže sa až do tej chvíle nikdy nestretli.

„Nie,“ pokrútila hlavou, „postará sa o to môj brat – od začiatku do konca.“

Luke vzdychol, keď si uvedomil, že sa mu práve postarala o prácu na celú noc. „Ach áno,“ ozval sa kyslo. „Práve som to chcel navrhnúť.“

Merritt pozrela na MacRaea. „Súhlasíte s tým?“

„Mám na výber?“ temne odsekol Škót a odtisol sa od stola. Potiahol si vlhkú, zašpinenú látku košeľa. „Tak poďme.“

Je mu zima a neprijemne, pomyslela si Merritt, a páchne

po jednosladovej whisky zo suda. Skôr než sa vráti do práce, musí sa dať do poriadku. „Pán MacRae,“ oslovila ho jemne, „kde bývate, keď ste v Londýne?“

„Dostal som ponuku využívať byt v sklade.“

„Samozrejme.“ Malý, praktický súbor miestností v sklade pod colnou uzáverou bol zriadený pre pohodlie obchodníkov s vínom a liehovarníkov, ktorí chceli miešať a stáčať svoje produkty priamo v priestoroch. „Už vám tam odniesli batožinu?“

„Ešte je v dokoch,“ stroho odpovedal MacRae. Očividne sa odmietal zaoberať triviálnymi záležitosťami, keď bolo treba urobiť toľko práce.

„Tak ju hneď vyzdvihneme a niekto vás odpovedá do bytu.“

„Neskôr,“ zavrčal.

„Budete sa musieť prezliecť,“ znepokojene namietla Merritt.

„Milady, celú noc budem pracovať po boku prístavných robotníkov, ktorým je úplne jedno, ako vyzerám a ako páchnem.“

Merritt mala túto záležitosť nechať tak. Uvedomovala si to, ale nedokázala odolať. „V noci je v dokoch veľmi chladno. Budete potrebovať kabát.“

MacRae sa tváril podráždené. „Mám len jeden a ten je premočený ako ciagel.“

Merritt z kontextu pochopila, že „premočený ako ciagel“ musí znamenať mokrý do poslednej nitky. Povedala si, že pohodlie Keira MacRaea sa jej netýka a že má naliehavejšiu prácu, ktorá si vyžadujú jej pozornosť. Ale... tento muž potreboval trochu viac starostlivosti. Keďže vyrastala s tromi bratmi, veľmi dobre poznala nevrlý pohľad hladného chlapa s vpadnutými očami.

Luke mal pravdu, pomyslela si otrávene. Mám ich rada veľkých a zlých.

„Nemôžete predsa nechať svoju batožinu len tak pohenú na verejnosti,“ vyhlásila rozumne. „Potrvá iba pár

minút, kým prinesiem kľúč a ukážem vám byt.“ Skĺzla pohľadom na brata, ktorý sa úslužne pridala.

„Okrem toho, MacRae,“ ozval sa Luke, „aj tak nič neurobíte, kým nezorganizujem mužov a nenajmem ďalšiu posádku na nákladný riečny čln.“

Škót si stisol koreň nosa a pretrel si kútiky očí. „Nemôžete mi ukázať byt,“ neoblomne zavrčal na Merritt, „bez gardedámy.“

„Ach, s tým si nemusíte lámať hlavu, som vdova. Ja som tá, ktorá robí garde ostatným.“

MacRae uprel na Luka pohľad plný očakávania.

Lukovi sa nezračilo na tvári nič. „Očakávate, že na to niečo poviem?“

„Nezakážete svojej sestre, aby sama sprevádzala cudzieho muža?“ neveriacky poznamenal MacRae.

„Je odo mňa staršia,“ odvetil Luke, „a ona ma zamestnáva, takže... Nie, nič jej nepoviem.“

„Ako viete, že neublížim jej počestnosti?“ rozhorčil sa Škót.

Luke zdvihol obočie a zatváril sa zaujato. „Chystáte sa?“

„Nie. Ale mohol by som!“

Merritt si musela zahryznúť dovnútra líca, aby zadržala smiech. „Pán MacRae,“ upokojovala ho, „s bratom obaja dobre vieme, že sa vás vôbec nemusím báť. Naopak, je všeobecne známe, že Škóti sú dôveryhodní a úprimní a... a jednoducho tí najčestnejší muži.“

MacRaeov zachmúrený výraz sa trochu rozplynul. Po chvíli sa ozval: „Je pravda, že Škóti majú viac cti ako iné národy. Česť Škótska nosíme so sebou, kamkoľvek ideme.“

„Presne tak,“ prisvedčila Merritt. „Nikto nepochybuje o mojej bezpečnosti vo vašej spoločnosti. Veď kto by sa odvážil vysloviť čo i len jedno urážlivé slovo alebo sa mi vyhrázať nejakou ujmu, keby ste so mnou boli vy?“

Zdalo sa, že MacRae pri tejto predstave pookrial. „Ak by

to niekto urobil,“ vyhlásil rázne, „stiahol by som toho hlúpeho bastarda z kože a hodil ho na zapálenú kopu hnoja.“

„Vidíte?“ zvolala Merritt a žiarivo sa naňho usmiala. „Ste dokonalý spoločník.“ Pohľad jej skĺzol na brata, ktorý stál hneď za MacRaeom.

Luke pomaly pokrútil hlavou a zatváril sa pobavene, keď jej ústami naznačil tri slová:

Sladká ako med.

Nevšímala si ho. „Podte, pán MacRae. Ani sa nenazdáte a vaše záležitosti budú vyriešené.“

Keir nemohol inak, ako nasledovať lady Merritt. Od chvíle, keď ho v dokoch obľali päťdesiatpercentnou whisky, bol premrznutý do špiku kostí. No táto žena s pohotovým úsmevom a očami tmavými ako káva ho dokázala zahriať.

Prešli radom pekných izieb obložených dreveným obkladom s obrazmi lodí na stenách. Keir si takmer nevšímal okolie. Jeho pozornosť pútala útla postava pred ním, zložito zopnuté pramene vlasov a hlas hladký ako hodváb. Voňala ako drahé mydlo, ktoré sa predáva zabalené do luxusného papiera. Keir a každý, koho poznal, používali na všetko obyčajné žlté živicové mydlo: na podlahy, riad, ruky aj na telo. Táto vôňa nebola vôbec ostrá. Zdalo sa, že zo šuštiacich sukni a rukávov jej pri každom pohybe stúpajú omamné náznaky parfumu – akoby bola kyticou kvetov, ktorou niekto jemne trasie.

Koberec pod nohami bol utkaný vo vzore dostatočne krásnom na to, aby ho zavesili na stenu. Bolo by zločinom šliapať po ňom ťažkými pracovnými čižmami. Keir sa v takomto honosnom prostredí cítil nesvoj. Nepáčilo sa mu, že nechal svojich mužov, Owena a Sloracha, na prístavnom móle. Chvíľu to zvládnu aj bez neho, najmä Slorach, ktorý pracoval v otcovom liehovare už takmer štyri desaťročia, ale

za celý podnik niesol zodpovednosť Keir a od neho záviselo prežitie liehovaru. Postarať sa o to, aby bola whisky pod colnou uzáverou bezpečne prepravená do skladu, bolo príliš dôležité na to, aby sa dal rozptyľovať nejakou ženou.

Najmä nie touto. Bola vzdelaná a dobre vychovaná, dcéra grófa. Nie hocijakého, ale lorda Westcliffa, muža, ktorého vplyv a bohatstvo boli známe široko-ďaleko. Lady Merritt bola sama osebe mocná, vlastnila lodnú spoločnosť, ktorá zahŕňala flotilu nákladných parníkov i sklady.

Ako jediné dieťa postarších rodičov dostal Keir to najlepšie, čo mu boli schopní poskytnúť, no kníh a kultúry bolo málo. Krásu nachádzal v ročných obdobiach, búrkach a v dlhých potulkách po ostrove. Rád lovil ryby, prechádzal sa so svojimi psami a zbožňoval výrobu whisky, remeslo, ktorému sa priučil od otca.

Jeho potešenie bolo jednoduché a prosté.

Lady Merritt však nepredstavovala ani jedno z toho. Bola úplne iným druhom potešenia. Luxus, ktorý treba vychutnať a nie je určený pre takých ako on.

To však Keirovi nebránilo predstavovať si ju vo svojej posteli, celú rozpálenú a poddajnú, s vlasmi pripomínajúcimi tmavý hodváb rozprestretými na jeho vankúši. Chcel počuť jej krásny hlas s tým honosným prízvukom, ako ho prosí o uspokojenie, zatiaľ čo do nej dlho a pomaly priráža. Našťastie nemala ani potuchy o jeho oplzlých myšlienkach, inak by od neho s krikom ušla.

Vošli do kancelárie, kde pred nejakým strojom na železnom stojane sedela žena v stredných rokoch so svetlými vlasmi a s okuliarmi.

„Milady,“ prehovorila a vstala, aby ich pozdravila. Pohľadom preletela po Keirovom neupravenom výzore, všimla si jeho vlhké oblečenie a chýbajúci kabát. Potiahla nosom a to jej stačilo na rozpoznanie prenikavej vône whisky. „Pane.“

„Pán MacRae,“ oslovila ho lady Merritt, „toto je mo-

ja sekretárka slečna Ewartová.“ Ukázala na dve elegantné kožené kreslá pred kozubom s bielym mramorovým obkladom. „Nechcete sa zatiaľ posadiť, kým sa s ňou porozprávam?“

Nie, to neurobí. Teda skôr nemôže. Už niekoľko dní si poriadne neodpočinul. Ak by si sadol čo i len na pár minút, premohla by ho únava.

Pokrútil hlavou. „Postojím.“

Lady Merritt naňho hľadela, akoby ju on a jeho problémy zaujímali viac než čokoľvek iné na svete. Neha v jej očiach by roztopila aj ľadovec uprostred treskúcej zimy. „Dáte si kávu?“ navrhla. „S mliekom a cukrom.“

To znelo tak dobre, až sa mu takmer podlomili kolená. „Áno,“ vydýchol vďačne.

Sekretárka ihneď priniesla malý strieborný podnos s kávovým servisom a porcelánovým hrnčekom na nôžke. Položila ho na stôl, lady Merritt im naliala kávu a zamiešala do nej mlieko a cukor. Keirovi sa ešte nikdy nestalo, že by to zaňho robila žena. Pristúpil bližšie, očarený ladnými pohybmi jej rúk.

Podala mu hrnček, vzal si ho a vychutnával sálajúce teplo. Predtým ako sa napil, opatrne si prezrel polmesiacovitý výčnelok na okraji hrnčeka.

„Hrnček prispôsobený fúzom,“ vysvetlila lady Merritt, keď si všimla jeho váhanie. „Tá časť navrchu chráni hornú peru džentlmena pred parou a zabraňuje vosku na fúzy, aby sa roztopil a stiekol do nápoja.“

Keir nedokázal potlačiť úškrn, keď vzápätí zdvihol hrnček k ústam. Fúzy mal zastrihnuté, takže na ne nepotreboval vosk. Videl však zložito upravené fúzy boháčov, ktorí mali každé ráno čas na to, aby si natáčali konce a voskovali ich. Tento rozmar si očividne vyžadoval výrobu špeciálnych hrnčiekov. Káva mala bohatú a silnú chuť, možno ešte nikdy nepil lepšiu. Bola dokonca taká lahodná, že ju vypil na nie-

koľko dúškov. Bol príliš hladný na to, aby ju popíjal ako džentlmen. Rozpačito odložil hrnček na podnos a povedal si, že by bolo neslušné poprosiť o ďalší.

Lady Merritt mu bez opýtania znovu naliala kávu a pridala do nej mlieko a cukor. „Hneď som tu,“ prehodila a odišla sa poradiť so sekretárkou.

Keir pil tentoraz pomalšie a dokonca šálku odložil. Kým sa ženy rozprávali, zabľúdil späť k stolu a prezrel si lesklý čierny vynález. Písací stroj. Videl naň reklamy v novinách. Zohol sa, aby si prezrel klávesy pripevnené na drobných kovových ramenách.

Keď sekretárka opustila kanceláriu, lady Merritt zastala po Keirovom boku. Všimla si jeho záujem o stroj, vložila doň hárok listového papiera a otočila valčekom, aby sa dostal dnu. „Stlačte jedno písmeno,“ vyzvala ho.

Keir opatrne ťukol na jeden z klávesov, kovová tyč sa zdvihla a dotkla atramentovej pásky upevnenej pred papierom. Keď sa však rameno spustilo, stránka bola stále prázdna.

„Silnejšie,“ radila mu lady Merritt, „aby štítok s písmenom narazil do papiera.“

Keir pokrútil hlavou. „Nechcem vám ten stroj pokaziť.“ Písací stroj vyzeral krehko a dosť drahho.

„Nepokazíte. No tak, skúste to.“ Usmiala sa nad jeho váhaním a dodala: „Tak ja napíšem vaše meno.“ Našla správne klávesy a silno buchla do každého z nich. Ponad jej plece sledoval, ako sa na papieri objavuje jeho meno drobným, dokonalým písmom.

Pán Keir MacRae.

„Prečo nie sú písmená v abecednom poradí?“ opýtal sa Keir.

„Ak stlačíte písmená, ktoré sú príliš blízko pri sebe, napríklad S a T, kovové ramená sa zaseknú. Takéto usporiadanie abecedy pomáha stroju pracovať hladko. Mám napísať ešte niečo?“

„Áno, svoje meno.“

Na jemnom líci sa jej zjavila jamka, keď mu vyhovela. Celá Keirova pozornosť sa upriamila na tú drobnú, rozkošnú priehlbinku. Túžil jej na ňu pritísnuť pery, dotknúť sa jej jazykom.

Lady Merritt Sterlingová, napísala.

„Merritt,“ zopakoval a skúšal si tie slabiky na jazyku. „To je rodinné meno?“

„Nie úplne. Narodila som sa počas búrky, v noci, keď lekár nebol k dispozícii a pôrodná baba bola opitá. Miestny zverolekár, doktor Merritt, sa ponúkol, že pomôže matke pri pôrode, a tak sa rodičia rozhodli, že ma pomenujú po ňom.“

Keir cítil, ako sa mu nadvihujú kútiky úst. Hoci bol polmrŕtvy od hladu a väčšinu dňa mal náladu pod psa, vkrádala sa doňho pohoda.

Keď lady Merritt otáčala valčekom, aby uvoľnila papier, Keirovi sa naskytol pohľad na vnútornú stranu jej zápästia, kde cez jemnú pokožku presvitali modré žilky. Krehké, jemné miesto. Pohľadom zaletel ponad jej chrbát až k plným krivkám, útlemu drieku a rozšíreným bokom. Tvar jej zadku, ktorý sa skrýval pod dômyselne nariasenými sukňami, mohol iba odhadovať. No tipoval, že ho má guľatý a sladký, dokonale na plieskanie, stláčanie, hladkanie...

Keď sa mu v slabinách rozhorela túžba, potlačil nádváku. Bol na obchodnom stretnutí, preboha! Ona bola vdova, s ktorou by mal zaobchádzať dôstojne. Snažil sa sústrediť na to, aká je slušná a kultivovaná a ako veľmi si ju váži. Keď to nezabralo, veľmi intenzívne premýšľal o škótskej cti.

Zo zložitého usporiadania slučiek a špirál na zátylku jej vyklzol malý prameň. Tmavý prstenec sa dotýkal jej krku a na konci sa stáčal ako prst, ktorý ho pozýva bližšie. Ako nežne a zraniteľne vyzerá jej zátylok! Aké príjemné by bolo,

keby doň zaboril nos a jemne jej hrýzol kožu, kým by sa nerozochvela a neprehla k nemu. Najradšej by...

Hrom do toho!

Keir zúfalo potreboval rozptýlenie, a tak sa rozhliadol. Na jednej stene zbadal malý, dôkladne zarámovaný obraz.

Portrét Joshuu Sterlinga.

To stačilo na to, aby schladil svoju žiadostivosť.

Sekretárka sa vrátila. Lady Merritt odhodila kus použitého papiera do malého maľovaného kovového odpadkového koša a išla sa s ňou porozprávať.

Keirov pohľad zavadil o obsah koša. Len čo sa ženy otočili chrbtom, načiahol sa za stránkou popísanou písacím strojom, zložil ju do malého štvorčeka a zasunul si ju do vrečka nohavíc.

Prešiel k obrazu, aby si ho pozrel zblízka.

Joshua Sterling bol pekný muž s drsnými črtami a vyrovnaným pohľadom. Keir si pamätal, že sa mu veľmi pozdával, najmä po tom, čo zistili, že obaja zbožňujú lov rýb na mušky. Sterling spomínal, že sa naučil muškáriť v potokoch a jazerách v okolí rodného Bostonu, a Keir ho pozval, aby jedného dňa navštívil Islay, kde možno loviť morské pstruhy. Sterling ubezpečil Keira, že ponuku prijme.

Chudák.

Sterling údajne zahynul na mori. Dobráka v najlepších rokoch, ktorého čakala doma taká skvelá manželka, bolo škoda. Podľa toho, čo Keir počul, z ich zväzku nevzišli nijaké deti. Žiadny syn, ktorý by zdedil jeho priezvisko a majetky.

Rozmýšľal, či sa lady Merritt znovu vydá. Nepochyboval, že by mohla mať ktoréhokoľvek muža, ktorého by chcela. Preto plánovala poveriť vedením spoločnosti Sterling Enterprises svojho mladšieho brata? Aby sa mohla zúčastňovať na spoločenskom dianí a nájsť si manžela?

Tok jeho myšlienok prerušil jej hlas.

„Vždy som si myslela, že na tom portréte môj manžel vyzerá príliš prísne.“ Lady Merritt zastala vedľa Keira. „Podozrievam ho, že sa snažil pôsobiť autoritatívne, nakoľko vedel, že obraz vystavíme v kancelárii spoločnosti.“ Pri pohľade na portrét sa slabo usmiala. „Možno jedného dňa najmem umelca, aby mu do očí pridal iskrú. Nech sa na seba viac podobá.“

„Ako dlho ste boli manželia?“ Keir prekvapil sám seba. Iba zriedkavo sa vypytoval na osobné záležitosti druhých ľudí. Nemohol si však pomôcť, táto žena ho zaujala a bol na ňu zvedavý. Nepodobala sa na nikoho, koho doteraz stretol.

„Rok a pol,“ odvetila lady Merritt. „S pánom Sterlingom som sa zoznámila, keď prišiel do Londýna založiť pobočku svojej lodnej spoločnosti.“ Odmlčala sa. „Ani vo sne by mi nenapadlo, že ju raz povediem.“

„Počínate si veľmi dobre,“ poznamenal Keir, kým mu nenapadlo, že to mohlo vyznieť trúfalo – chváliť niekoho, kto je v spoločenskom rebríčku tak vysoko nad ním.

Lady Merritt sa však zatvárala spokojne. „Ďakujem. Najmä za to, že ste tú vetu neukončili slovami ‚na ženu‘, ako to robí väčšina ľudí. Vždy mi to pripomenie citát Samuela Johnsona o psovi, ktorý chodí na zadných nohách: ‚Nerobí to dobre, ale človek je prekvapený, že to vôbec dokáže.‘“

Keirovi šklblo perami. „Na Islayi je viac úspešných podnikateliek. Jedna vyrába gombíky, druhá je mäsiarka...“ Odmlčal sa a premýšľal, či to neznie povýšenecky. „Pravda, ich obchody sa ani zďaleka nedajú porovnávať s veľkou prepravnou firmou.“

„Výzvy sú rovnaké,“ namietla lady Merritt. „Prevziať bremeno zodpovednosti, riskovať, vyhodnocovať problémy...“ Stíchla a zatvárala sa otrávene. „Mrzí ma, že pod mojím vedením sa stále stávajú chyby. Príkladom je vaša zásielka.“

Keir pokrčil plecami. „Čo už. Na lane sa vždy nájde uzol.“

„Ste džentlmen, pán MacRae.“ Venovala mu úsmev, pri ktorom pokrčila nos a prižmúrila oči. Trochu sa mu z neho zatočila hlava. Vháňal mu do žíl slnečné lúče. Oslnila ho, nazdával sa, že v skutočnosti je nejakou mýtickou bytosťou. Víla alebo dokonca bohyňa. Nie však dokonalá bohyňa – chladná a odmeraná –, ale malá a veselá.